

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Quibus mediis paßiones appetitus irascentis sint frænandæ. Cap. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

Bonauent.
in specu-
lo. p. 1 c.
2.
Cassian.
lib. 9. c. 3.
Phil. 132.
2.
1. Corin.
3. 16.
Greg.
hom. 35.
in euang.
Philip. 1.
29.
Phil. 24.
18.
Cassian.
lib. 9. c.
12.
Hebrao.
10. 32.
2. 27.

multorum malorum, quæ ex illa exoriantur. Solet in aqua turbida, inquit Bonauentura, id est, in corde tristi, latere piscatorum animam [coluber tortuosus.] Et Cassianus: Vestimentam tinearum est. attatam, nullius pietatis, vel honesti usus poterit ulterius habere commercium. itidemque lignum vermium exaratum non iam ad ornatum vel mediocris ædificij, sed ad combustionem ignis merebitur deputari. Ita igitur & anima, quæ edacissimis tristitia moribus deoatur, inutilis erit vel vestimento illi Pontificali, quod vnguentum Spiritus sancti de celo descendens, prius in barbam Aaron, deinde in oram suam solere suscipere, sicut David vaticinio perhibetur, secundum illud: Sic vnguentum in capite, quod descendit in barbam Aaron, quod descendit in oram vestimenti eius. Sed nec ad structuram templi illius spiritualis atque ornatum poterit pertinere, cuius Paulus architectus sapiens posuit fundamenta, dicens: Vos estis templum Dei, & Spiritus Dei habitat in vobis. Sic ille. Hæc, & alia mala, quæ tristitia affert, sapiens vnica eius depulsionem aut moderatione depellit. 2. Mala, quæ euenire possunt, præmeditanda sunt, aduersaque nobis posse accidere, animo sæpe volendum, vt si euenierint, non nos imparatos inueniant. Hinc est illud Gregorij: Minus iacula ferunt, quæ prævidentur, & nos tolerabilis mundi mala suscipimus, si contra hæc per præscientia clypeum munimur. 3. Si quid aduersum eueniat, non tam vt malum, quam vt occasio excedendi præclaras virtutes, nempe patientiam & animi magnitudinem, & vt instrumentum conciliandi diuinam gratiam, suscipiendum est. Sic Paulus aduersa respiciebat, cum scripsit ad Philippenses: Vobis donatum est, nõ solum vt in eum credatis, sed etiã vt pro eo patiamini. Sic & David ex tribulatione gratiam sibi conciliat, dicens: Vide humilitatem meam & laborẽ meum, & dimitte omnia peccata mea. 4. Auocanda est cogitatio à præfenti molestia, & bonis iam obtentis occupanda, vel certe spe obtinendorum bonorum erigenda. Vnde Cassianus: Hanc perniciosissimam passionem tristitia ita expellere poterimus, vt mentem nostram futura spe & contemplatione repromissæ beatitudinis eriganus. Qui & addit, ex quacumque causa tristitiam exortam bonorum futurorum spe, potentissime solere leniri, & prosperitatis venturæ memoria mitigari. 5. Quæ nobis mortalibus accidunt, humana sunt, alitq; multis hominibus euenerunt, neque est cur nos ab his quæ alij æquanimitè sustinuerunt, immunes putemus, aut cur non ea æquo animo feramus. In ferendis que aduersis euentibus, sicut & in cæteris rebus, illi potius imitandi sunt, qui patienter sustinentes, magnum ex illis emolumentum collegerunt, quam illi, qui ob impatientiam & inmoderatam tristitiam, nullum profectum reportarunt. 6. Assumpta tristitia nullo modo causam doloris tollit aut mitigat, immo magis dolorem aggerat, quem spes & æquanimitas: vtrumque lenigent: quare absurdum est tristitia in aduersis se conficere, & non per conformitatem cum voluntate diuina caput leuare. 7. Qui aliquam est calamitatem expertus, & quis non est expertus? eius recordatione poterit concipere spem felicitis exitus ex malo præfenti. Nam ille benignus Dominus, qui præteritam calamitatem depulit, nos ex præfenti etiam eripiet. Hæcque consideratione Paulus Hebræos ad constantiam ac patientiam hortatus est: Rememoramini, inquit, pristinos dies, in quibus illuminati magnum certamen sustinistis passionum. Et infra: Adhuc modicum aliquantulumque, qui venturus est, veniet, &

A non tarabit] 8. Tandem tristitiam leuant, quæ moderatam, & secundum Deum, delectationem afferunt. In quibus præcipuum locum habet contemplatio veritatis, vt Diuus Thomas ait, & incerta consideratio diuinæ providentiæ: omnia nostra ex amore disponentis. Quare enim filius tristatur, ex eo quod benignissimus pater & sapientissimus, qui errare non potest, ex magno amore in talis, & dilectissimo filio vtilissimum indicauit.

D. Thom.
2. 2. q. 35.
ar. 5.

Quibus medijs passiones appetitus irascentis sint frenandæ.

CAPITULUM XIII.

AFFECTVS siue passiones in appetitu irascente residentes, neque minoribus excessibus subiacent, neque minoribus remedijs indigent, quam passiones partem concupiscentem occupantes.

De remedijs ergo, quæ eas vtrumque componant, pauca dicamus.

Spe sæpe delinquimus, cum spiritui noxia speramus, cum vana & prophana nos obtenturos esse confidimus, & cum ex vana spe labores non leuis momenti, pro acquisitione voluptatum aut honorum apprehendimus. Quare in libro Sapientiæ legimus: Spes impij tanquam lanugo est, quæ a vento tollitur: & tanquam spuma gracilis, quæ a procella dispergitur: & tanquam fumus, qui a vento diffusus est: & tanquam memoria hospitis vnus diei prætereuntis. Et Iob ait: Spes impiorum abominatio animæ. Salomon quoque: Spes impiorum peribit. Ac tandem Ecclesiasticus: Vana spes, & mendacium viro insensato. Et quidem cum talis est spes, his est remedijs moderanda. 1. Vanitas rerum, quas speramus, inspicienda est, quæ nullo modo labori in eis acquirendis impendendo respondent. Et si nullus emit mille aureis tam quæ floccipenditur, quare stultus homo tanto labore rem vilem, & forsitan damnationem allaturam, mercabitur? Pars mea Dominus, inquit sanctus Ieremias, propterea expectabo eum. Nam hoc summum bonum sperandum est, & quæ ad illud nos ducunt: vana verò & inutilia omnimodis aspernanda. 2. Debemus itaque spem ad cælestia conuertere, & pro eis adipiscendis laborare, vt inanes spes in nostris cordibus euanescent. Qui enim se imperium aliquando tandem adepturum sperat, vilissimum munus sperare erubescit. Et nos ergo, si consequi cælestia speremus, si nostri victoria fortiter laboremus, quæ huius sæculi sunt, nequaquam anxie sperabimus. 3. Proderit maxime contemptus sæculi & despectio terrenorum, quia nemo, quæ contemnit, sperat, magis autem concutitur timore, ne res contempta sibi vniquam eueniat. Quamobrem si terrena contempserimus, nunquam in illa inmoderate spei motibus erigemur. Omnis, qui viderit te, [resiliet à te,] inquit Nahum propheta: quia qui te cognouerit, nunquam pellem tuam deauratam sperabit, magis autem illa, quæ figus non pellit, se operire aut fouere timebit.

Sapient.
5. 15.

Iob. 11.
20.
Prouer.
10. 28.
Eccle. 34.
1.

Threno.
3. 24.

Nahum.
3. 7.

C De remedijs ergo, quæ eas vtrumque componant, pauca dicamus. Spe sæpe delinquimus, cum spiritui noxia speramus, cum vana & prophana nos obtenturos esse confidimus, & cum ex vana spe labores non leuis momenti, pro acquisitione voluptatum aut honorum apprehendimus. Quare in libro Sapientiæ legimus: Spes impij tanquam lanugo est, quæ a vento tollitur: & tanquam spuma gracilis, quæ a procella dispergitur: & tanquam fumus, qui a vento diffusus est: & tanquam memoria hospitis vnus diei prætereuntis. Et Iob ait: Spes impiorum abominatio animæ. Salomon quoque: Spes impiorum peribit. Ac tandem Ecclesiasticus: Vana spes, & mendacium viro insensato. Et quidem cum talis est spes, his est remedijs moderanda. 1. Vanitas rerum, quas speramus, inspicienda est, quæ nullo modo labori in eis acquirendis impendendo respondent. Et si nullus emit mille aureis tam quæ floccipenditur, quare stultus homo tanto labore rem vilem, & forsitan damnationem allaturam, mercabitur? Pars mea Dominus, inquit sanctus Ieremias, propterea expectabo eum. Nam hoc summum bonum sperandum est, & quæ ad illud nos ducunt: vana verò & inutilia omnimodis aspernanda. 2. Debemus itaque spem ad cælestia conuertere, & pro eis adipiscendis laborare, vt inanes spes in nostris cordibus euanescent. Qui enim se imperium aliquando tandem adepturum sperat, vilissimum munus sperare erubescit. Et nos ergo, si consequi cælestia speremus, si nostri victoria fortiter laboremus, quæ huius sæculi sunt, nequaquam anxie sperabimus. 3. Proderit maxime contemptus sæculi & despectio terrenorum, quia nemo, quæ contemnit, sperat, magis autem concutitur timore, ne res contempta sibi vniquam eueniat. Quamobrem si terrena contempserimus, nunquam in illa inmoderate spei motibus erigemur. Omnis, qui viderit te, [resiliet à te,] inquit Nahum propheta: quia qui te cognouerit, nunquam pellem tuam deauratam sperabit, magis autem illa, quæ figus non pellit, se operire aut fouere timebit.

D Similiter desperatio multis est obnoxia delictis, vt si quis de his, quæ debet sperare, desperet. Debet enim homo sperare se impetraturum veniam peccatorum; se obtenturum in bono statu, quem arripuit, perseuerantiam, tentationum victoriam, tribulationum leuamen, & auxilium ad proficiendum, & reliqua huiusmodi. Vnde si circa hæc affectus aliqua

desperatione aut diffidentia feratur, bonis est cogitationibus corrigendus, & in spei affectum commutandus. **1.** Duplex est verò cogitatio præcipua, quæ omnem desperationem depellit. Altera est cogitatio diuinæ misericordiæ, cui omnia mundi peccata comparata, non maioris momenti sunt, quam comparatione maris, guttula toris exigua. Hæc est quæ Paulo blasphemò & contumelioso, & Magdalene magnæ peccatrici pepercit. Hæc est, quæ innumerabiles peccatores ad bonam frugem adduxit. Quare ergo mihi non parcat, si dolore tactus & actu emendatus accurreto: quare me, quæ omnes sinu benignitatis recipit, non excipiat? Hæc est, quæ sordidissimis peccatoribus iam conuersis, ad aliorum conuersionem est vsa: De quo Dominus ipse gloriatur loquens ad Iob: Nunquid, ait, ingressus es thesauros niuis, aut thesauros grandinis apprehixisti, quæ præparauit in tempus hostis, & in diem pugnæ, & belli?] Quinam significantur, secundum Gregorium, nomine niuis & grandinis? Nonne mentes & corda prauorum? De quibus Ieremias ait: Sicut frigidam fecit cisterna aquam suam, sic anima frigidam fecit malitiam suam.] Et Dominus: Quoniam abundauit iniquitas, refrigescet charitas multorum.] In his ipse Dominus thesauros habet, quia multos electos, qui emendandi sunt, inter prauos esse cognoscit. Quos in tempus hostis, & in diem pugnæ, & belli præparat, quia eorum mira conuersione, & inculpata vitæ exemplo, & doctrina sanctissima omnes iniquos impugnat, & multos expugnat. Quare ergo me desperatione conteram, & non potius in spem erectus, quod vnus illorum sim futurus, de Saluatoris misericordia confidam? **2.** Altera cogitatio est diuinæ potentie, cum eximio amore coniunctæ, quæ abundantissima auxilia ad cæpta perficienda præstabit, & in omni nobis tribulatione & necessitate subueniet. In quacumque igitur calamitate coniectus, sælicem tibi exitum de diuina miseratione promitte. Verbaque Beati Patris Ephraem non solum lege, sed & sedulo meditare, quæ te contra omnem desperationem confirment. Furto, inquit, tibi sublati est thesaurus, sed adhuc bonæ negotiationis tibi aperta remanet via: tempus adhuc tibi suppetit recuperandi thesaurum; modò ne desperes. Quare sedulo ac sollicitè eum collige, atque recupera. Et si telo vulneratus sis, penitus animo ne cõcidas, ad mortem vsque perferas, ne timeas ictum. Ostende tuam in certando scientiam acrobatur, vt resurgens gloriæ corona texatur tibi. Et si à latrone spoliatus sis, à cursu incepto caue desistas; in bello contingit vt & feriamus, & vulneremur. Etiam si pruina tuum agnum læserit, iterum ac tertio fodito, impigretque ipsum excolito, & diligenter serito. Ecce plenæ tibi nubes ac pluuie adueniunt. Ne te latro pellat via. Non terrearis, neque onere in medio viæ relicto, procede. Ex conflictu vbi vulneratus es, victoriam referre contende. Quomodo autè à tuo thesauro spoliatus es, poteris rutilius tibi eundem recuperare.] Hæc ille. Quæ allegoricè dicta, si penitus intelligantur, misericordè omnem desperationem reuiciunt, & in spem sælicium exituum mentem attollunt.

Passio quoque audaciæ immoderata est, si aliquid vetitum & aduersus diuinam voluntatem audeamus, si aliquid etiam vltra vires, vel iam à Domino datas, vel promissas, præsumamus, quas ex occulta inspiratione, vel ex consilio Prælatorum, vel ex ratione prudenti nobis affuturas esse cognoscimus. **1.** Audaciæ ad malum frenat iustitia Dei, quæ sua mandata transgredientes acriter punit, & eorum co-

naribus potenter obstitit. Nam si homines aui sunt edificare ciuitatem, & turrim, cuius culmen pertingat ad cælum, est Deus in cælo, qui illos irideat, & opera eorum conterat, atque confringat. **2.** Audaciæ verò ad ea, quæ vltra vires sunt, cohibet in iustis discretæ humilitatis humilisque discretio; vt considerantes, quia sine Deo nihil possunt facere, illa solum aggrediantur, in quibus Deum adiutorem habebunt. Spiritus enim sanctus, vt inquit Gregorius, dum sensus honestè viuenciam instruit, audaces modò, modò timidos reddit. Audaces quidem, vt præsumant, timidos, ne superbiant. Impellit, vt necessaria possulent; retrahit, ne nimis præsumendo vitium incurrant temeritatis.] Hæc ille. Serui itaque sui domini ductum sequantur, & audaciæ sancto timore temperent, ne sit temeraria: timorem verò discretè audaciæ vigeant, ne in pusillanimitatem spiritus cadant.

Timor malus & cohibendus est, quando propter alicuius rei timorem bonum relinquimus, vel malum agimus, aut quando ea, quæ non sunt metuenda, formidamus. **1.** Huic autem timori medemur omnibus his, quibus vanum amorem, inanem concupiscentiam, & noxiam tristitiam cutamus. Qui enim bonum aliquod non amat, nec cupit, eius amissionem non timeat; & qui ita robustus est aduersus tristitiam, vt malum præsens non sentiat: quid mirum fidem futurum, vel etiam iam incumbens non metuat? In quam sententiam ait Augustinus: Qui cupit, cum nihil aliud sit cupiditas, quam amor rerum transeuntium, metuat necesse est, ne amittat eas, cum adeptus fuerit, aut non adipiscatur. Et qui angitur animi dolore, necesse est metu agretur, quia quorum malorum præsentium est anxietudo, eorum est imminentiū metus. **2.** Præter hæc, magnam vim habet ad sedandum timorem, cogitatio eorum excellentium virorum, qui in similibus euentibus imperterriti steterunt, nec se ob imminens malum à virtute separarunt. Prodest etiam cogitare, illud, quod timeamus, aut malum non esse, aut non magnum malum, aut non esse euenturum. Sæpe enim aliqua timeamus, quæ quam longissimè à nobis abfuerunt. Idemque de hoc malo, quod nunc nos terret, sperare debemus, ne ex illis simus, qui vt ait Palmus) illic trepidauerunt timore, vbi non erat timor.] **3.** Sed esto, malum, & magnum malum sit euenturum, certè inutile est, nos illius memoria ante tempus excruciar, & satis est eo adueniente & vrgente torqueri. Sufficit diei malitia sua,] ne eam nos consideratione futurorum augeamus, quin potius his, quæ eam leniant, quantum possibile fuerit, extenuemus. **4.** Efficacissima tandem timoris medicina est, vera charitas, qua quis Deum diligit, & se ab eo diligi sentiat: spiritualis feruor, quo iustus pro amore Domini, non tantum paratus sit omnia bona facere, sed & cuncta mala sustinere: & insuperabilis fiducia, qua sciat in Deo fortissimo protectore confidere: Qui enim confidunt in Domino, sicut mons Sion: non commouebitur in æternum, qui habitat in Ierusalem.] Et si Dominus protector vitæ meæ, à quo trepidabo?]

Eisdem autem remediis, quibus iræ vitium extinguitur, passio iræ frenatur ac cohibetur, quæ cum supra explicata sint, pauca sunt, quæ in hunc locum afferamus. **1.** Ad iram leniendam plucinum valet, cum irati sumus, nihil verbo aut factò tentare, sed omnia ad illud negotium spectantia, in aliud tempus differre. **2.** Prodest etiam tempore huius silentij ac internæ quietis, adductis rationibus, causam iræ conceptæ minuere. **3.** Vtile similiter

Iob 38. 22.

Greg. 29. mor. c. 11 Ierem. 6. 7.

Matth. 24.

Ephraem. ser. 2. de penit.

Genes. 11.

Greg. lib. 4. in 1. Reg. ad. c. 9.

Aug. lib. 83. 99. 4.

Psal. 13. 5.

Matth. 6. 34.

Psal. 124.

Psal. 26. 1.

erit erga occasionem iræ, sicut post aliquot dies nos habebimus, quando sine dubio pacati erimus, ira nunc ratione nos regere, & virtutis imperio pacare. 4. Consideremus deinde, eum qui nobis iniuriam intulit, cum maius sibi quam nobis malum attulerit; nobis enim malum pœnæ, sibi verò malum culpæ importavit; esse non tam ira quam commiseratione dignissimum. 5. Ac præterea per iram atque vindictam, malum non amovemus, sed potius maxime cumulamus. Malum enim iniuriæ patienter sustentatum nos patientes & Deo gratos facit, iracundè verò susceptum, iracundos & sensu pusillos efficit. 6. Mansuetudinis dignitas expendenda est, iracundia nequitia oculis oblienda, & exempla mansuetorum, præcipuè Christi Domini & Sanctorum meditanda. Tanta quippe est mansuetudinis pulchritudo, ut vel leanas & tyrides in sui amore alliciat: tanta iracundiæ turpitudine, ut vel illos, qui nullo metu tanguntur, extretreat: tantus Christi, agni mississimi, ac mansuetorum splendor, ut vel sepultos, si fieri posset, ad sui imitationem inducat. 7. Qui etiam iram cohibere vult, necesse est ut paucis, utque vix ad vitam sufficientibus, sit contentus: item oportet ut vanam curiositatem vincat, eorum namque cognitione, quæ melius esset nescire, solet ad indignationem commoveri. 8. Non sufficit autem ad pacem ac concordiam servandam, in nobis iram cohibere, sed & nobis incumbit, fratrum iratorum iracundiam moderari. Id autem fiet si iuxta consilium Pauli, quo inquit: Date locum iræ, locum iratis demus, & ne statim, ac flamma iræ erumpit, illi imprudenter oblitamur. Si & secundum dictum sapientis: Responso mollis frangit iram: convenienti tempore humilibus modestisque sermonibus iratum mitigemus. Si quoque cum à nobis erratum fuit, culpa cognita, veniam humiliter deprecemur. Si denique quod admisum est, quam longissime à suspitione contemptis removeamus.

Atque in universum admodum è se erit, omnibus passionibus temperandis, eas, sicut re vera sunt, nostræ artis instrumenta cogitare. Actus enim passionum & similes alij, qui à voluntate eliciuntur (ut suo loco, Deo nobis annuente, dicemus,) sunt officia præcipua, quibus in oratione proficimus. Fructus enim meditationis & contemplationis est, amare, desiderare, sperare Deum, & bona cælestia, & delectari in eis, & ad ea obtinenda convenientibus mediis audere. Item odisse, fugere, & timere malum, de peccatis tristari, & aduersum iniquitatem irasci, & de nostris viribus nudis penitus desperare: ac tandem secundum has internas actiones, vitam nostram instituire. Sicut ergo artifex, nisi omnino desipiat, instrumenta suæ artis quam diligentissime emundat, & polit, & bene temperata recondit, ut possit eis suum opus perficere: ita & nos affectus nostros emundemus, poliamus, & optimè attemperatos custodiamus, ut in sublimissima familiaritate cum Domino, illis possimus ad præstantissimarum virtutum actiones iuvare.

De Mortificatione cogitationum.

CAPUT XIV.

INTERIORES sensus vno nomine cogitationis vel imaginationis comprehendimus, quod illis visa, audita, odorata, gustata, & contrahata variis modis cogitamus, & ex illis, tanquam ex lignis & lapidibus,

A ingentia & admittenda monstra componimus. Horum sensuum actiones vocamus cogitationes: quoniam illis varia sensibilia, tum absentia, tum presentia quasi in vnum colligimus, ut eorum perceptione delectemur. Quibus cogitationibus licet intellectus ad suum opus utatur, & phantasia ac imaginationi cooperetur, malimus tamen hanc mortificationem his sensibus adscribere: quoniam & illorum propria est, & omnis nostra intelligentia in hac vita mortali, communiter, (paucis exceptis euentibus, de quibus in tractatione de contemplatione dicemus,) à sensu interiori incipit, tanquam ab eo, qui rem intelligentiam subministrat, & sine sensu interiore cooperante non subsistit. Hæc autem cogitationum abnegatio consulto in postremum locum reiecta est, licet ex natura rei prior sit cogitatio, quam appetitio; quoniam, (ut quis etiam spiritualissimus in se ipso experietur,) facilius est, mala opera fugere, & appetitiones malorum aut vanorum frenare, quam eorundem cogitationes continere. Inueniunturque iustum adeo feliciter pugnantem, ut non solum rectè, sed & perfectè conuerteretur, & appetitus suos optimè moderetur: qui tamen vix potest cogitationes componere; & cordis distractiones in vnum colligere. De quo amarissimè conqueretur David, dicens: Multiplicata sunt super capillos capitis mei; & cor meum dereliquit me. Illæ enim iniquitates super capillos multiplicantur, quæ sine opere & desiderio, in sola incuria cogitationis complentur. Et cor nostrum derelinquit nos, cum instar infidelis ancillæ ex domo fugientis, per quæque vana & superflua cogitatione vagatur. Eandem difficultatem continendi inutiles cogitationes Salomon euidenter expressit: cum dixit: Prepara foris opus tuum, & diligenter exerce agrum tuum, ut postea ædifices domum tuam. Dum enim prius operis preparationem quam agri culturam indixit, profectò docuit, facilius esse, opera externa recta facere, quam agrum cordis à pravis aut vanis cogitationibus emundare. Et Sophar, ut hanc humani cordis imbecillitatem adstruat, apud Iob ait: Si iniquitatem, quæ est in manu tua, abstuleris à te, & non manserit in tabernaculo tuo iniustitia: Tunc leuare poteris faciem tuam absque macula, & eris stabilis, & non timebis. Prius à manu iniquitatem subtrahi, inquit Gregorius, & post à tabernaculo admonet iniustitiam abscindi, quia quisquis iam praua à se opera exterius resecat, necesse profectò est, ut ad semetipsum rediens, soleret sese in mentis intentione discernat, ne culpa, quam iam in actione non habet, adhuc in cogitatione perduret. Sic ille. Vnde si posterior cogitationum moderatio tanquam difficilior expetitur, per quam puritas animæ nostræ stabilitatque completur, meritò post mortificationem operum & desideriorum, quam expressimus, nunc ad cogitationum compressionem properamus.

Qui ergo hucusque sollicitus fuit, vitam suam exteriorem corrigere, & intellectum ac voluntatem, necnon & passionem atque desideria componere, natus deinceps cor suum ad tranquillitatem adducere, quasi seipsum in quadam mentis solitudine constituere, & non solum malas cogitationes sed [muscas] quoque [morientes], quæ perdunt suauitatem vnguenti, id est, vanas & inutiles, amputate. Non quidem est in nostra potestate malorum aut inanium cogitationum impugnatione carere; at in nostro arbitrio cum diuina gratia adiutorio situm est, eas constanti animositate respuere. Cuius rei vnus testis inter plurimos, qui adduci possent, affertur Cassianus, cuius hæc est sententia, Mentem

Roman. 11. 19.

Prover. 15. 1.

Tom. 3. lib. 13. per multa capita

1. 2. 3.

1. 2. 3.

Psal. 39. 13.

Prover. 24. 27.

Iob. 11. 14. 15.

Greg. 10. mor. c. 11.

Eccles. 10. 1.

Cassia. col. 1. ca. 17.

